

ΕΥΛΑΛΙΑ ΠΟΝΤΟΥ Α.

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΜΕΤΑ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

(συνέχεια ἴδε φύλλ Γ.)

ΤΟΡΣΗ, ΕΥΛΑΛΙΑ

ΕΥΛΑΛΙΑ

Ἑρμανουήλ! . . . εἶσαι μόνος;

ΤΟΡΣΗ

Ναί. . . δύνασαι νὰ εἰσέλθῃς. . . (κατ' ἰδίαν)
Ἑμπρός! θάρρος.

ΕΥΛΑΛΙΑ

Λοιπὸν δυνάμεθα ν' ἀρχίσωμεν. Εἶσαι ἕτοιμος;

ΤΟΡΣΗ

Μίαν στιγμὴν. . . Ἀλλὰ τί ἔχεις, Ἀντωνία;
(ἀπενίζων αὐτήν) Εἶσαι ὡχρὰ, εἶσαι σκυθρωπή. .
μήπως αἱ πρὸ ὀλίγου ἐπιπλήξεις μου. . .

ΕΥΛΑΛΙΑ

Αἱ ἐπιπλήξεις σου! . . ὦ! ὄχι, ὄχι, φίλε μου.

ΤΟΡΣΗ

Τότε λοιπὸν τί συμβαίνει; τί ἔχεις; Μήπως
εἶναι καὶ πάλιν ἡ θλίψις ἐκείνη, ἣν ἀγνοῶ, καὶ
ἥτις σὲ καθιστᾷ δυστυχῆ;

ΕΥΛΑΛΙΑ

ὦ! μίαν μόνην ἔχω, ὅτι δὲν δύναμαι ἴσως νὰ
σὲ καταστήσω εὐτυχῆ.

ΤΟΡΣΗ

Θὰ μὲ καθίστας εὐτυχέστατον, ἐάν μοι
ἐξεμυστηρέυετο τὸ μυστικὸν ἐκεῖνο ὅπερ σὲ κα-
ταναλίσκει. . .

ΕΥΛΑΛΙΑ

Οἰδέποτε, Ἑρμανουήλ!

ΤΟΡΣΗ

Πῶς! λοιπὸν πάντοτε ἡ αὐτὴ σιγή; Λοιπὸν
μὲ ἀναγκάζεις! Ὁχ συγκεντρώσω τὰς ἀναμνήσεις
μου! . . ὅχ ἐρευνήσω. . . ὅχ ἐρωτήσω. . . ἐάν
ᾔναι ἀνάγκη. . .

ΕΥΛΑΛΙΑ

Ἄν τοιοῦτό τι πράττῃς. . . ἂν τὸ πράττῃς. . ὅχ
πράττῃς κακῶς!

ΤΟΡΣΗ

Ἀντωνία!

ΕΥΛΑΛΙΑ

ὦ! ναί, πολὺ κακῶς! . . (κατ' ἰδίαν) Πρέπει, ἔγω
καὶ μὲ κίνδυνον νὰ μ' ἐννοήσῃ! (μετὰ γλυκύτητος)
Ἀκουσὸν με, Ἑρμανουήλ! ἐνθυμεῖσαι τὴν ἡμέ-
ραν καθ' ἣν σὲ εὗρον εἰς Ἑλβετίαν, πληγωμένον,
καταβεβλημένον, θνήσκοντα εἰς μίαν φάραγγα. .
ὅχ ἀπέθνησκας ἐκεῖ, διότι ᾔσο μόνος. . . διότι
μόνον ἡ ἀπελπισία ἢ τὸν θάνατον ἐκζητοῦτα
ἠδύνατο νὰ ὠθήσῃ ἄνθρωπον ζῶντα εἰς τὴν ἄβυ-
σον ἐκείνην, ἐντὸς τῆς ὁποίας σὲ εἶχε ῥίψει ἡ
ἀπερিসκεψία σου. . Σὲ εἶδον αἱματέφυρτον, ἀκί-
νητον, ἐκπνέοντα. . . καὶ ὁ θάνατος ὃν ἐγὼ ἐπε-
καλούμην ὡς εὐεργέτημα, μὲ ἐφόβιζε ἀπειλῶν σὲ
τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζον. Μία ἰδέα, νὰ σοὶ σώσω
τὴν ζωὴν, μοι ἐπῆλθε τότε! Ἐνόμισα ὅτι ἡ ζωὴ
σου θὰ ἐχρησίμευεν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὡς ἐξιλέω-
σις τοῦ θανάτου μου. . . Σὲ ἀνήγειρα. . . ἐσπώγ-
γισα τὰς πληγὰς σου, σὲ ἀνεζωογόνησα. . . καὶ
ἐγὼ, ἀσθενὴς γυνή, σὲ ἔσυρα ἔξω τῆς ἀβύσσου
καὶ σὲ ὠδήγησα εἰς τὴν καλὴν ἐκείνην, ὅπου
ἔπεσες παραχρῆμα ἀναισθητός, φλεγόμενος ὑπὸ
πυρετοῦ καὶ ἐξηντημένος ὑπὸ τῆς ὀδύνης.

ΤΟΡΣΗ

Εἶναι ἀληθές, Ἀντωνία, εἶναι ἀληθές!

ΕΥΛΑΛΙΑ

Λοιπὸν ἐνθυμεῖσαι ὅτι ἤμην ἐτοίμη νὰ ἀναχωρήσω, ὅτε εἰς ἐκ τῶν περιστοιχούντων σε ἐβιθύρισε χαμηλὴ τῇ φωνῇ: «Ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ἔχει πλέον μιᾶς ὥρας ζωὴν.» Ἀγνοῶ ἐὰν οἱ ἀπαίσιμοι ἐκεῖνοι λόγοι ἔφθασαν εἰς τὰς ἀκοάς σου, ἐν τῷ ληθάργῳ ἐν ᾧ ἦσο βεβυθισμένος, ἀλλ' ἐγὼ τοὺς ἤκουσα καὶ ἐστάθην. Ὁ Θεὸς μὲ εἶχεν ἐμπνεύσει τὸ πρῶτον ὅπως σοὶ σώσω τὴν ζωὴν καὶ ἐνόμισα ὅτι σώζων σε ἐντελῶς θὰ ἐξεπλήρουν τὴν βέλυσίν σου. . . Ὅθεν τὴν ἐπιούσαν, καὶ ἐπὶ δεκαπέντε κατὰ συνέχειαν ἡμέρας καθ' ἃς ὁ θάνατος σὲ ἠπεῖλει, μὲ εἶδες, Ἐμμανουήλ, εἰς τὸ προσκεφάλαιόν σου.

ΤΟΡΣΗ

ὦ! σὲ εὐγνωμονῶ καὶ τώρα ὡς καὶ τότε! Σοὶ εὐγνωμονῶ καὶ σήμερον ἔτι ὅπως καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν καθ' ἣν ἤλθον εἰς τὴν ἐξοὴν νὰ ἐννοήσω ὅτι σοὶ ὤφειλον τὴν ζωὴν!

ΕΥΛΑΛΙΑ

Σὺ εἶχες σωθῆ τότε.

ΤΟΡΣΗ

Ἐνῷ σὺ ἐζήτεις πάντοτε ν' ἀποθάνης!

ΕΥΛΑΛΙΑ

Ναί, Ἐμμανουήλ, ἦ'ελον εἰσέτι ν' ἀποθάνω ἀλλὰ δὲν εἶχον τὸ θάρρος. Διότι μοὶ εἶχες διηγηθῆ τὴν νεότητά σου, τοὺς μόχθους σου, τὰς ὥραιάς σου ἐλπίδας! . . . διότι μοὶ εἶχες ὁμιλήσει περὶ τοῦ ἐνδόξου καὶ εὐδαίμονος μέλλοντος σου! . . . διότι ὅταν, ἐξησθενημένος ὢν εἰσέτι, ἐξήρχετο στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος μου, ἐμοῦ τῆς νεάνιδος, ὑπερηφανευόμεν ὅτι ἤμην ἡ σωτήριά σου! Ὁμνὴν εὐτυχίης βλέπουσά σε ἀναζώντα ὅπως πραγματοποιήσῃς τὰς ἐλπίδας σου. . . Καὶ ὑπῆρχον στιγμαὶ ἐν τῷ βίῳ μου καθ' ἃς ἐλησμένουν ὅτι ὑπεσχέθην ἐμαυτὴν τῷ θανάτῳ!

ΤΟΡΣΗ

Καὶ ἐκτὸς τούτου ἠγνόεις βεβαίως ὅτι σὲ ἠγάπων.

ΕΥΛΑΛΙΑ

(καθεζομένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου)

Σὲ ἠγάπησα πρώτη, Ἐμμανουήλ.

ΤΟΡΣΗ

(γονυπετῶν πρὸ τῆς Εὐλαλίας)

Ἀντωνία μου!

ΕΥΛΑΛΙΑ

Ἐσπέραν τινὰ ἦσο εἰς τοὺς πόδας μου Ἐμμανουήλ! μὲ παρακάλεσες ἐπὶ μακρὸν ἵνα σοὶ εἶπω ποία ἤμην, πόθεν ἡρχόμην, καὶ πῶς εὐρέθην εἰς τὸ φορικῶδες ἐκεῖνο ὄρος. . . Ὑπῆρξες πολὺ σκληρὸς πρὸς ἐμὲ ἥτις σὲ παρακάλεσα ματαίως νὰ μοὶ ἀφήσῃς τὸ μυστικόν μου. Ἄθὰ σοὶ δώσω τὴν περιουσίαν μου! » Μοὶ εἶπες, θὰ σοὶ δώσω τὸ ὄνομά μου! Τὸ ὄνομά σου ὅπερ εἶναι ἐντιμον καὶ ἀκηλίδωτον! τὸ ὄνομά σου ὅπερ εἶναι περιφανές καὶ σεβαστὸν! . . . τὸ ὄνομά σου αὐτὸ διὰ τὸ ὑποῖον ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ καὶ τὸ ὁποῖον θὰ προετίμων ἀπὸ ὄνομα πρίγκηπος! . . . Καὶ ὅμως! τὸ ἀπεποιήθην ἵνα σιγήσω.

ΤΟΡΣΗ

Ναί, φιλάττη Ἀντωνία!

ΕΥΛΑΛΙΑ

Τότε ἐκυψες πρὸς με· οἱ ὀφθαλμοί σου ἠκτινοβόλουν ἐξ ἔρωτος, ἡ φωνή σου ἦτο ὥτεὶ θεόπνευστος καὶ μοὶ εἶπες: «Λοιπὸν δὲν θὰ ἐρωτήσω πλέον περὶ οὐδενός, οὐδέποτε! Θὰ ἦσαι δι' ἐμὲ ἄγγελος ὅστις ἔχει πατρίδα τὸν οὐρανὸν καὶ στερεῖται ὀνόματος ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης. . . θὰ σὲ ἀγαπῶ τοιοῦτοτρόπως χωρὶς οὐδέποτε νὰ σ' ἐρωτήσω περὶ τίνος. . . δὲν σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ ἀγαπᾷς. . . θὰ μοὶ ἦσαι ἀγία. . . καὶ θὰ σοὶ εὐγνωμονῶ ὅτι ζῆς δι' ἐμὲ, ὡς ἂν μοὶ ἐδίδες ἐκ νέου τὴν ἐδικὴν μου ζωὴν. Στέργεις οὕτω, κόρη, στέργεις. . . Σοὶ ἔτεινα τὴν χεῖρα, τὴν ἐσφιγξες εἰς τὴν ἰδικὴν σου καὶ μὲ ἐκάλεσες Ἀντωνία, διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς μητρὸς σου, προστατεύων οὕτω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τοῦλάχιστον τὴν ἐνωσίν μας ἣν δὲν ἠδυνάμην νὰ καθαγιάσω ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.

ΤΟΡΣΗ

(ἐγειρόμενος)

ὦ! συγχώρει. . . Ὅχι, ὄχι! οὐδέποτε θὰ ζητήσω νὰ μάθω τί. . . Ἀλλ' ἐὰν ἐγνώριζες πόσον σὲ ἀγαπῶ! Ἐὰν ἐγνώριζες πόσον θὰ ὑπερηφανευόμην ἐπιβάλλων σε εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ ἀνακτρύττων τὸν ἔρωτά μου! . . . Καὶ ὅταν βλέπω

ὅτι δὲν θέλεις νὰ γνωρίζωσι κἀν ὅτι σὲ ἀγαπῶ!
 "Ω! τότε, πείσθητι, ἡ ζωὴ μου μοὶ φαίνεται
 ἄσκοπος, ἀνευ μέλλοντος! Ἀπελπίζομαι, ἀπανε-
 κροῦμαι, παραφρονῶ! Ἀλλ' ἀπὸ τοῦδε ἡ θέλησίς
 σου ἔσεται θέλησίς μου. Πλὴν, εἰπέ μοι, μέεσυγ-
 χώρησες;

ΕΥΛΑΛΙΑ

(ἐγερθεῖσα)

Νὰ σὲ συγχωρήσω, Ἐμμανουήλ! Δύναμαι τά-
 χα νὰ μνησικακῶ ἐναντίον σου δι' ἐν δυστύχη-
 μα οὔτινος ἐγὼ μόνη εἰμί ἡ αἰτία; "Οχι, δὲν
 ἔχω τίποτε νὰ σοὶ συγχωρήσω· ἀλλ' ἔχω κᾶτι
 νὰ σοὶ εἰπω ἀκόμη.

ΤΟΡΣΗ

(Χωρῶν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τῆς σκηνῆς).

"Ω! λάλησον! λάλησον!

ΕΥΛΑΛΙΑ

Καθόσον πρόκειται περὶ τοῦ παρελθόντος
 αὐτοῦ τὸ ὅποιον δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἀποκαλύψω.

ΤΟΡΣΗ.

Σὲ ἀκούω.

ΕΥΛΑΛΙΑ

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν με ἀπήντησες Ἐμμανουήλ,
 σοὶ τὸ ὀρκίζομαι, ἤμην ἀγνή ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ
 παντὸς πταίσματος καὶ παντὸς ἐγκλήματος.

ΤΟΡΣΗ

"Α! λέγεις τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἔχει ῥοῦτω;

ΕΥΛΑΛΙΑ.

"Αμφιβάλλεις;

ΤΟΡΣΗ

"Οχι, ὄχι, δὲν ἀμφιβάλλω! εἶμαι εὐτυχής,
 εἶμαι ἀτάραχος καὶ δὲν ζητῶ τίποτε περισ-
 σότερον.

ΕΥΛΑΛΙΑ.

Τίποτε περισσότερο, τὸ εἶπες· μὴ τὸ λη-

σμονήσης, Ἐμμανουήλ! Τὴν ἐπίσημον ταύτην
 περὶ τῆς ἀγνότητός μου διαβεβαίωσιν εἶχον
 φυλάξει διὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ ἡσθανόμην
 ψυχραινόμενον τὸν ἔρωτά σου· εἶναι δὲ αὕτη ἡ
 τελευταία τῆς ψυχῆς μου λέξις ἣν σοὶ εἶπον...
 Πέραν αὐτῆς τὰ πάντα ἐὰ μένωσι τεθαμμένα
 ἐν τῷ στήθει μου. Σήμερον σοὶ παρέδωσα τὸ
 μόνον ὄπλον ὅπερ εἶχον πρὸς ὑπεράσπισίν μου...
 Εἴαν ποτὲ ἀμφιβάλλης περὶ τοῦ ὅρκου μου, μὴ
 νομίσῃς ὅτι θὰ ἐπαναλάβω αὐτόν, καθόσον τότε
 θὰ ἀμφιβάλλης ἔτι περισσότερο. Σοὶ εἶπον πᾶν
 ὅ,τι ἡδυνάμην· εἴαν ζητήσης ἀποδείξεις δὲν ἔχω
 τοιούτας! Εἴαν ἀπαιτήσης τὸ μυστικόν μου,
 προτιμῶ ν' ἀποθάνω!

ΤΟΡΣΗ

"Ω! θὰ ζήσης! Ὁὰ ζήσης διὰ τὴν εὐδαιμο-
 νίαν μου... καὶ ὡς ἐλπίζω, καὶ διὰ τὴν ἰδικὴν
 σου... Ἀλλὰ κάποιος ἔρχεται... εἶναι ὁ
 Λαβινιάν... "Ω φίλη μου, κρύψον ἀπὸ αὐτόν
 τὰ δάκρυά σου. (ὁ Λαβινιάν ἐμφανίζεται)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΤΟΡΣΗ, ΕΥΛΑΛΙΑ, ΛΑΒΙΝΙΑΝ.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

(Εἰσερχόμενος μετὸν πύλον εἰς χεῖρας).

Λοιπὸν Ἐμμανουήλ! παρῆλθεν ἡ τετάρτη,
 καὶ ἂν θέλῃς νὰ φθάσωμεν ἐγκαίρως εἰς Ζου-
 βιζή...

ΕΥΛΑΛΙΑ.

Εἰς Ζουβιζή!

ΤΟΡΣΗ

(μετὰ δυσανεκείας)

"Α! τὸ δεῖπνον αὐτὸ τῆς ἐξοχῆς με δυσανε-
 στεῖ.

ΕΥΛΑΛΙΑ

Καὶ διατί, φίλε μου; τί δεῖπνον εἶναι αὐτό;

ΤΟΡΣΗ

Μία πρόσκλησις περὶ τῆς ὁποίας ἐλησμόνησα
 νὰ σοὶ κάμω λόγον.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

(ἐνῷ ὁ Τορσὴ ἀποχερατᾶ τὴν Εὐλαλίαν)

Ναί, μὴ βραδύνῃς· γνωρίζεις ὅτι ὁ κύριος Δὲ Σανζιρών μᾶς εἶπεν ὅτι ἡ σύζυγός του καὶ ἡ πενθερά του, ἡ κόμησσι Δὲ Πρεβίτς, μᾶς περιμένουσιν εἰς τὰς 8½.

ΕΥΛΑΛΙΑ

(κατ' ἰδίαν καὶ ἀποστρέφουσα τὸ πρόσωπον μετὰ τρόμου)

Ὁ κύριος Δὲ Σανζιρών! ἡ κόμησσι Δὲ Πρεβίτς!

ΤΟΡΣΗ

(ἐκπλησσομένης)

Τί ἔχεις, Ἀντωνίτς; ..

ΕΥΛΑΛΙΑ

Τί ἔχω (κατ' ἰδίαν) ὦ Θεέ μου!

ΤΟΡΣΗ

Ναί σὲ ἐρωτῶ τί ἔχεις. Μήπως γνωρίζεις τὸν κύριον Δὲ Σανζιρών;

ΕΥΛΑΛΙΑ

Τὸν κύριον Δὲ Σανζιρών τὸν γαμβρὸν τῆς κομήσσης Δὲ Πρεβίτς;

ΤΟΡΣΗ

Τὸν γνωρίζεις λοιπόν; (σkeptόμενος) Ἀληθῶς! δὲν σοὶ εἶχον εἶπει ἀκόμη τὸ ὄνομά του . . . καὶ ὅμως . . . ἅμα ἤκουσες αὐτὸ προφερόμενον . . .

ΕΥΛΑΛΙΑ

(ἀταράχως)

Ἄ! Ἐμμανουήλ, ἰδοὺ πάλιν αἱ ὑπόνοιαι σου . . .

ΤΟΡΣΗ

Ὁχι . . . ἀλλὰ . . .

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Λοιπόν, θὰ ἔλθῃς;

ΕΥΛΑΛΙΑ

Ὑπαγε, φίλε μου ὕπαγε... ἀπαγάγετέ τον, κύριε Λαβινιάν.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Μάλιστα, κυρία.

ΕΥΛΑΛΙΑ

Πρέπει ἀκόμη καὶ νὰ ἐνδύθῃς. (Λαμβάνουσα τὴν χεῖρά του καὶ προσπαθοῦσα νὰ τὸν σύρῃ πρὸς ἑαυτήν) ὕγείαινε, Ἐμμανουήλ.

ΤΟΡΣΗ

(ἀποστρέφων τὸ πρόσωπον μετὰ ψυχρότητος)

Ὑγείαινε, Ἀντωνίτς.

ΕΥΛΑΛΙΑ

Ὑγείαινε! (κατ' ἰδίαν) Ἄ! δὲν εἶναι προτιμώτερος ὁ θάνατος τοιαύτης ζωῆς; . . . (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

ΤΟΡΣΗ, ΛΑΒΙΝΙΑΝ.

ΤΟΡΣΗ

Γνωρίζει τὸν Σανζιρών . . . γνωρίζει τὴν κόμησσαν Δὲ Πρεβίτς . . . Ναί, ναί, θὰ ὑπάγω εἰς τὸ δεῖπνον αὐτό . . .

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

Ἀγωμεν, λοιπόν!

ΤΟΡΣΗ

Σὲ ἀκολουθῶ (ἐξέρχονται ὁμοῦ)

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

ΠΑΥΛΟΣ, ΔΕΝΝΕΒΙΑ.

ΠΑΥΛΟΣ

(ἐκ τοῦ παρασκηνίου καὶ ὡσεὶ ἀνοδαρῆς)

Εὐγένιε . . . Εὐγένιε . . . (εἰσέρχεται) ποῦ

εἶναι ἡ σύζυγός σου, Εὐγένιε, ἥτις ἤθελε νὰ στοιχηματίσῃ ὅτι δὲν θὰ ἐγινόμην δεκτὸς εἰς τὸ οἶκον τῆς ἀγνώστου; (ζητῶν τὸν Λαδινιάν) ποῦ εἶσαι λοιπόν; Εὐγένιε! Εὐγένιε! . . . Ἄ! τώρα ἐνθυμοῦμαι . . . ὑπῆγεν εἰς τὴν ἐξοχὴν . . . προσκεκλημένος ὑπὸ τοῦ Σανζιρών . . . μὲ τὸν σύζυγον τῆς ἀγνώστου . . .

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

(προσποιούμενος ὡσαύτως τὸν αἰνουθαρή)

Δηλαδή . . . μὲ τὸν σύζυγον . . .

ΠΑΥΛΟΣ

(διαρρηγνύμενος εἰς γέλωτα)

Ὅστις τὴν ἐνθυμώθη εἰς Ἑλβετίαν! . . . Τὰ εἰξεύρομεν αὐτά! τὰ εἰξεύρομεν! (ὑψῶν τὸ ποτήριόν του) εἰς ὑγείαν τῆς συζύγου του!

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

(κατ' ἰδίαν)

Κάλλιστα! ἦλθεν εἰς τὴν θέσιν εἰς ἣν ἐπεθύμουν . . . καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ πονσίου θὰ τὸν καταστήσωσιν ἔτι μᾶλλον ὑπήκοον.

ΠΑΥΛΟΣ

Ἀκουσον, Δεννεβίλ, ἀκουσον! . . . ἔχω μίαν ἰδίαν! . . . Ἐὰν ἐπωφελοῦμένη τῆς ἀπουσίας τοῦ . . .

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Τοῦ συζύγου;

ΠΑΥΛΟΣ

Ναί, ἐνῶ ἡ φιλιότης μας Κορνελία ἐτοιμάζει τὸ τέιον.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

ὦ! ἔχεις καιρόν. Ὁ σύζυγός θὰ ἀπουσιάζῃ ὅλην τὴν νύκτα, καὶ, ἀφοῦ ἅπαζ εὐρισκόμεθα μόνοι τὴν στιγμὴν ταύτην, ἃς ὁμιλήσωμεν ὀλίγον περὶ τῆς ὑποθέσεως ἥτις μὲ φέρει εἰς Παρισίους.

ΠΑΥΛΟΣ

Περὶ τῆς ὑποθέσεώς σου! . . . τῆς ὑποθέσεως

ἥτις σὲ ἔφερε . . . τὴν γνωρίζω! Χρήματα πάλιν, εἰ; χρήματα πάλιν! Ἄν τοῦτο δὲν σὲ πειράζῃ προτιμῶ νὰ συνομιλήσωμεν περὶ πονσίου; ὑπάγωμεν νὰ πῶμεν πόντιον! . . .

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Ἀλλὰ νομίζω ὅτι σοὶ προσέφερον ἐκδούλευσιν ἀρκετὰ σπουδχίαν, ὥστε καὶ σὺ ὀφείλεις . . .

ΠΑΥΛΟΣ

Ἀλλὰ σοὶ τὴν ἐπλήρωσα τὴν ἐκδούλευσιν ἐκείνην.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Δὲν μοὶ ἐπλήρωσας πασῶς ὅ,τι εἶχομεν ῥητῶς συμφωνήσει.

ΠΑΥΛΟΣ

Διότι δὲν μοὶ ἔφερες, ὡς εἶχομεν ἐπίσης ῥητῶς συμφωνήσει, τὴν διαθήκην.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

(κατ' ἰδίαν)

Πρέπει νὰ ἀναβάλω τὸ πρᾶγμα δι' ἄλλοτε. (γεγονοῖς τῇ φωνῇ) Ἀλλ' ἀφοῦ ὁ Ποντιὸς ἠθέλησε νὰ τὴν μηδενίσῃ . . .

ΠΑΥΛΟΣ

Ψεύδῃσαι, ἀλλὰ δὲν μὲ μέλλει . . . ἀκουσον, Δεννεβίλ . . . εἶμι μεθυμένος . . . πιθανόν . . . ἀλλὰ δὲν λησμονῶ τίποτε . . . Ὀλίγον φροντίζω τί ἔκαμες τὴν διαθήκην, διότι ἔχω ἀκόμη εἰς χεῖράς μου τὰ κίβδηλα ἐκεῖνα τραπεζικὰ γραμμάτια τὰ ὅπῃ κατασκεύασες διὰ λογαριασμὸν τοῦ Βωδρελλιάν . . . τοῦ κκυόγου ἐκείνου τοκογλύφου . . . Συνεννοεῖσθε κάλλιστα οἱ δύο σας . . . ἀλλὰ, σοὶ ὀρκίζομαι, καὶ μὲ γνωρίζεις . . . ἐάν τις ἐκ τῶν δύο σας ἐπιχειρήσῃ τι ἐναντίον μου . . . ἐάν ποτε γίνῃ λόγος περὶ τῆς προκειμένης διαθήκης . . . δὲν θ' ἀπευθυνθῶ εἰς τὰ δικαστήρια . . .

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Σὲ πιστεύω . . . ἀλλὰ γνωρίζεις καὶ σὺ ὅτι δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων τοῦς ὁποίους ἀπειλοῦσι . . .

Ἔλα δὲ, Βερμὸν, μίαν μικρὰν θυσίαν ἀκόμη . . . εἶσαι τόσῳ πλούσιος, βαθύπλουτος!

ΠΑΥΛΟΣ

Δὲν ἔχω χρήματα. (Κτυπὼν τὰ θυλάκιά του) Βλέπεις καλῶς ὅτι δὲν ἔχω χρήματα.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Αὐτὸ σὲ ἀνγκυχεῖ; ὑπογράψέ μοι ἐν συνάλλαγμα πρὸς τὸν ἐπιστάτην σου. (ἐρευνῶν) Ἴδου ἴσα ἴσα, κάλαμος καὶ μελάνη, θὰ εὕρω βεβαίως καὶ τεμάχιον τι χάρτου.

ΠΑΥΛΟΣ

Συνάλλαγμα . . . καλὰ . . . ἀλλ' εἶσαι τὸ τελευταῖον . . .

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Διὰ πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων μένον.

ΠΑΥΛΟΣ

(διαμαρτυρόμενος)

Πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων!

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Ναί, καὶ ἐγκαταλείπω τὴν Γαλλίαν διὰ παντός.

ΠΑΥΛΟΣ

Πεντήκοντα χιλιάδας φράγκα! Καλλίτερα θὰ ἔπινα πεντήκοντα χιλιάδας φιλάς.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

(εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς)

Θὰ ὑπάρχη χάρτης εἰς αὐτὸ τὸ γραφεῖον (ἐκκινεῖ τὴν εἰκόνα καὶ θεωρεῖ αὐτήν) Τί βλέπω!

ΠΑΥΛΟΣ

Τί σοὶ συμβαίνει λοιπόν;

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Τίποτε. (Κατ' ἰδίαν) ὄχι! δὲν ἀπαιτῶμαι! (γεγονοῖα τῆ φωνῆς) θὰ μοὶ ὑπογράξῃς λοιπὸν αὐ-

τὸ τὸ συνάλλαγμα τῶν πεντήκοντα χιλιάδων φράγκων;

ΠΑΥΛΟΣ.

Εἶσαι τρελλός . . . Πέντε χιλιάδας ἂν (ἐλθῇ. Ἄλλως τε δὲν γνωρίζω ἀκόμη πόσα θὰ ἐξοδίσω διὰ τὴν κατακτείναν τῆς συζύγου τοῦ Τορσῆ.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

(κατ' ἰδίαν)

Τῆς συζύγου τοῦ Τορσῆ! . . . Καὶ ὁ Λαβινιάν μοὶ εἶπεν ὅτι ὁ σύζυγός της ἔκαμνε τὴν εἰκόνα της. Θεέ μου! εἶναι δυνατόν; (γεγονοῖα τῆ φωνῆς) Λοιπὸν καὶ καλὰ ἐπιμένεις ν' ἀνακαλύψῃς ποῖα εἶναι ἡ σύζυγός τοῦ Τορσῆ!

ΠΑΥΛΟΣ

Ὡς ἐπιμένω νὰ μοὶ σοὶ δώσω τὰς πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων τὰς ὁποίας μοὶ ζητεῖς.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

(ἀποκρύπτων ἐκ νέου τὴν εἰκόνα)

Λοιπὸν τώρα δὲν ζητῶ πλέον πεντήκοντα χιλιάδας.

ΠΑΥΛΟΣ

Τί ζητεῖς λοιπόν;

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Θὰ σοὶ τὸ εἶπω αὔριον, ἀλλὰ μὴ λησμονήσῃς ἐν τούτοις ὅτι μοὶ ἀπ-ποιήθη.

ΠΑΥΛΟΣ

(κατ' ἰδίαν)

Αὔριον . . . τί ἐννοεῖ; (γεγονοῖα τῆ φωνῆς) Ἐς αὔριον λοιπόν (κατ' ἰδίαν) τὴν νύκτα ταύτην θὰ ἴδω τὸν Βωδριλλιάν καὶ οὕτω θὰ ἀπαλλαγῶ ἀμφοτέρων.

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Ἐς αὔριον! (κατ' ἰδίαν) Ἀπόψε θὰ ἴδω τὸν κίριον Δὲ Σανζιρὼν καὶ ὁ Παῦλος εἶναι κατεστραμένος.

ΠΑΥΛΟΣ

Καμμία μνησικακία δὲν ὑπάρχει μεταξὺ μας; δὲν εἶσαι ἀληθής;

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

Καμμία. Μὴ δὲν εἴμεθα τάχα ἀρχαῖοι φίλοι;

ΠΑΥΛΟΣ

(τείνων αὐτῇ τὴν χεῖρα)

Εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον!

ΔΕΝΝΕΒΙΑ

(ὁμοίως)

Ὅπως τὸ λέγεις: εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον!

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α΄ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΒΟΥΡΒΟΝΝΗΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΔΙΑΕΡΟΤΟΥ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

« Ἐκεῖ ὁ Φήλιξ μένει νὰ μάθῃ τὸν θάνατον τοῦ Ὀλλιβιέρου, καὶ νὰ εὑρεθῇ μετὰ τῶν δύο γηρῶν τῶν δύο ἀνδρῶν, οἵτινες ἐθυσιάσθησαν δι' αὐτόν. Εἰσέρχεται καὶ λέγει ἀποτόμως εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Ὀλλιβιέρου: « Ποῦ εἶναι ὁ Ὀλλιβιέρος! » Ἐκ τῆς σιωπῆς τῆς γυναικὸς ταύτης, ἐκ τοῦ ἐνδύματος τῆς, ἐκ τῶν δακρύων τῆς, ἐνόησεν ὅτι ὁ Ὀλλιβιέρος δὲν ἔζη πλέον. Ἐλειποθύμησεν ἐπεσε καὶ ἐσχίσσε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς σκάφης τοῦ ζυμώματος. Αἱ δύο χῆραι τὸν ἀνήγειρον· τὸ αἷμα ἔρρεεν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ᾧ αὐταὶ ἐνησχολοῦντο νὰ τὸν ἀπομείξωσι διὰ τῶν περιζωμάτων αὐτῶν, ἔλεγε πρὸς αὐτάς: « Καὶ σεῖς εἰσθε αἱ σύζυγοι αὐτῶν καὶ με περιποιεῖσθε! » Ἐπειτα ἐλειποθύμει καὶ πάλιν συνήρχετο καὶ ἔλεγε στενάζων: Διατί δὲν με ἄφινε; Διατί νὰ ἔλθῃ εἰς Ῥεῖμς; Διατί νὰ τὸν ἀφήσητε νὰ ἔλθῃ; . . . » Ἀκολουθῶς ἔχανε τὸ λογικόν του, ἐγίνετο μανιώδης, ἐκυλίετο κατὰ γῆς καὶ κατέσχιζε τὰ ἐνδύματά του. Εἰς μίαν τῶν περιόδων τούτων τῆς μανίας του, ἐξιφούληκε καὶ ἤτέλλετο ν' αὐτοκτονήσῃ· ἀλλ' αἱ δύο γυναῖκες ἔπεσον ἐπ' αὐτοῦ, φωνάζουσιν βοήθειαν· οἱ γείτονες ἔτρεξαν, τὸν ἔδεσαν με σχοινία, καὶ τὸν ἐφλεβοτόμησαν ἐπτάκις ἢ ὀκτάκις. Ἡ μανία του κατέπαυσε με τὴν

ἐξάντλησιν τῶν δυνάμεών του καὶ ἔμεινεν ὡς νεκρὸς τρεῖς ἕως τέσσαρας ἡμέρας, μεθ' ἧς τὸ λογικόν του ἐπανῆλθε. Τὴν πρώτην στιγμὴν ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς περὶ αὐτοῦ, ὡς ἄνθρωπος ἐγειρόμενος ἐκ βαθέος ὕπνου, καὶ εἶπε: « Ποῦ εἶμαι; γυναῖκες, ποῖα εἰσθε σεῖς; » « Εἶμαι ἡ σύζυγος τοῦ ἀνθρακέως. . . » Ἐπαναλαμβάνει: « Ἀ! ναι, ἡ σύζυγος τοῦ ἀνθρακέως. . . . Καὶ σύ; . . . » Ἡ σύζυγος τοῦ Ὀλλιβιέρου ἐσιώπησε. Τότε ἤρχισε νὰ κλαίῃ, καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν τοῖχον λέγει ὁλολύζων: « Εἶμαι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὀλλιβιέρου. . . ἡ γυνὴ αὕτη, ἥτις ὕσταται ἐκεῖ, εἶναι ἡ σύζυγός του! Ἀχ! . . . »

« Αἱ δύο γυναῖκες ἔλαβον τόσῃ φροντίδι, τῷ ἐνέπνευσαν τόσῃ εὐσπλαγχνίαν, τὸν παρεκάλεσαν τόσον ἐπιμόνως νὰ ζήσῃ, τῷ ὑπέδειξαν μετὰ τοσοῦτω περιπαθεῖς τρόπου, ὅτι ταῖς ἦτο ἡ μόνη βοήθεια, ὥστε ἐπείσθη.

« Ὅσον καιρὸν ἔμεινεν εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην οὐδὲν ἐκοιμήθη. Ἐξήρχετο τὴν νύκτα, ἐπλανᾶτο εἰς τοὺς ἀγροὺς, ἐκυλίετο ἐπὶ τῆς γῆς, ἐφώναζε τὸν Ὀλλιβιέρον· μία τῶν γυναικῶν τὸν ἠκολούθει, καὶ τὸν ἐπανεφέρει τὴν πρώτην.

« Πολλοὶ ἐγνώριζον ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὀλλιβιέρου, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν κακὰ ἐμελέτων κατ' αὐτοῦ. Αἱ δύο χῆραι τὸν εἰδοποίησαν διὰ τὸν ὅποιον διέτρεχε κίνδυνον. Ἦτο μίαν μετὰ τὴν μεσημβρίαν, ἐκάθητο ἐπὶ θρανίου, τὴν σπάθην ἐπὶ τῶν γονάτων, τοὺς ἀγκῶνας ἐστηριγμένους ἐπὶ τραπέζης καὶ τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τῶν δύο τοῦ ὀφθαλμῶν. Κατ' ἀρχὰς οὐδὲν ἀπεκρίθη. Ἡ σύζυγος τοῦ Ὀλλιβιέρου εἶχεν υἱὸν δεκαεπταετῆ ἢ δεκαοκτοετῆ, ἡ σύζυγος τοῦ ἀνθρακέως, θυγατέρα δεκαπενταετῆ. Παρευθὺς λέγει εἰς τὴν σύζυγον τοῦ ἀνθρακέως: « Ὑπάγε νὰ ζητήσῃς τὴν θυγατέρα σου καὶ φέρε την ἐδῶ. . . » Εἶχεν ὀλίγα σιτηρὰ, τὰ ἐπώλησε. Ἡ σύζυγος τοῦ ἀνθρακέως ἐπανῆλθε μετὰ τῆς θυγατρὸς καὶ τῇ ἔδωκε τὰ χρήματα τῶν ἀγρῶν, ταῖς ἐζήτησε κλαίων συγχώρησιν, ὑπῆγον ὁμοῦ νὰ κατασταθῶσιν εἰς τὴν καλύβην, ἐνθα εὐρίσκονται εἰσέτι καὶ ἐνθα χρησιμεύει ὡς πατὴρ εἰς τὰ τέκνα. Αἱ δύο χῆραι διαμένουν ὁμοῦ, καὶ τὰ τέκνα τοῦ Ὀλλιβιέρου ἔχουν ἓνα πατέρα καὶ δύο μητέρας.

« Εἶναι ἐν ἔτος καὶ ἡμισυ, ἀφ' οὗτου ἀπέθανεν ἡ σύζυγος τοῦ ἀνθρακέως· ἡ σύζυγος τοῦ Ὀλλιβιέρου, τὴν κλαίει ἀκόμη καθ' ἑκάστην.

« Ἐσπέραν τινὰ κατεσκόπευον οὗτοι τὸν